

Földkerülő pálya, vízen, szélért

[2014. május]

Moddi: Mannen / Ausa

menekülésre mindig kész. várom, mikor küldenek el. mikor kell elhallgatni végleg. mikor találok vissza oda, ahonnan elküldenek. mikor nem keresem többé. szemek és homok. valamit nézni próbálok, eltereljem figyelmem a látról. valamit csak sejteni, a tudatosodást elkerülendő.

kinyitották az ablakokat, ne legyen különbség hideg és fagy közt. ne legyen különbség lárma és zaj közt. egy partot látok, melyet nem érint víz. ki ne száradjon, locsolom még. a tengert a csigák házában szállították a sivatagba. szomjas szájak és kezéd.

elindulok a hiába. elképzelem, ott semmi sincs. s ahol semmi, ott fekete sincs. a füstöket háromszögletű nejlontasakokba tették, és elrejtették valahol. valaki füstölővel, valaki égetett növények feketéjével áldoz az isteneknek. valaki magot, valaki magát áldozza fel. most tegyünk úgy, mintha lehetne még mit. mintha akarnánk azt. mintha nem volna minden hiába. mintha télen is lennének életek és élet. mintha nem volna minden homokból, nem porlana minden porrá, nem földek volnánk mind egy hatalmas föld felszínén.

mintha lennének. a semmi helyére képzelem a többit, a mindet, azokat, melyeket eltöröltem. a valamik helyére tett semmi helyére mindent. a mások fájdalmaiból már falat lehetne rakni. mégsincsnek házak. utcákra szorulunk ki, a csendből a csendbe.

hallani vélem a hangot. csak addig, amíg valaki el nem törli azt is. kiderül, téves. ez a hang sem nekem szólt. ez az ember sem nekem köszön. azt mondanám, ez egy hatalmas doboz, ha kívülről nézed. belülről valahogy mindig sokkal szűkebb. rád feszül, amíg kiléped. a bőrből kilépni próbálni akarni tenni. az emberből az elméből a szívből. ember alakú vagyok, ez fáj a legjobban. kis korszokba mérik, poharakba töltik a létem. a létjogom. odalép hozzám egy, elperelni azt, is. levegőmegvonás. elvonva önmagamból maradok magam. nem kérdések, csak válaszok indítanak ide. semmilyen mozdulat megtétele után ugyanígy, ugyanitt. ott. az önmag áldozata. valami csak marad, utánam is. valami csak marad, miután minden föld, semmi föld leszünk. a világ vége az a szűk sáv, melynél tovább már te sem mehetsz.

kiabálnak, de hagyjuk. itt csönd van, itt, hol nem hagynak szólni többé. az egyetlen ajtó mögött sincs semmi. remélem, hagynak menekülni. azok a kötelek másokat kötnek majd porrá. hiába álltam lábra, látod, az első lépések utolsó lépéseikig vezetnek. a dobozban még nyugalom van.

a mese úgy kezdődik, hogy volt egyszer egy hol. olyan szögletes, olyan kerek is volt. helyen. ott élt az ember a fiaival. azt mondja egyszer az ember a fiainak, menjenek el. az ember fiai elmennek, mert azt mondta az apjuk. sétálnak, sétálnak, keresnek valamit. nem találnak valamit. semmit igen, mégsem veszik föl. föld az, föld is. amíg mennek, este és reggel lesz. este az ember fiai aludni térnek. a földre fekszenek. amíg alszanak, földek. a vadállatok zsákmányt ne lássanak bennük. amikor felkelnek, emberek.

különbségnek csak azt érzik, hogy egészükkel vagy morzsányi részükkel isszák a vizet, a levegőt, a teret. mennek, mendegélnek, amíg elérnek egy semmit. közelebből szemügyre veszik. nem, ez is semmi. odalent hagyják, a legkisebb rá is lép. nem vette észre. az ember a házában várja a fiait. arra gondol, ő is volt egyszer egy ember fia, amikor még fiatal volt. amikor elküldte az apja, sosem tért vissza.

kinyitják az ablakokat, ne legyen különbség. a volt egyszer egy hol volt asszony lányai néznek ki rajtuk. ne legyen különbség ember és szél közt. ha éj és sötét lesz, rájuk szól az asszony, menjenek el. az asszony lányai elmennek, mert azt mondta az anyjuk. sétálnak, sétálnak, keresik a szelet. nem találják meg, csak semmiket látnak. próbálnak úgy tenni, mintha valamik volnának. zöldek és kékek, mondogatják. vasszínűek. kerekék és szögletesek. nem azok, csak földek, is. amíg visszateszik a többi semmi közé, bánják, hogy semmi sincs, amit fölvehetnének. esték és reggelek lesznek, amikor majd a légbe fekszenek, szélve. nem találják a szelet, a levegő hiány. az asszony közben arra gondol, ő is volt egyszer egy asszony lánya, akit elküldött az anyja. sosem tér vissza. a szelet kereste, de csak földek voltak. akkor lefeküdt a földre és elaludt. az asszony lányai most földek, félve, mégis felfalatnak.

szeretném megérteni a csöndet. hogy miért tiltott a szó is. hogy a keresés miért veszíti értelmét. egyetlen székek mögé ültetett erdő. azt hittem, egyszer majd. azt hiszem nem hiszem. azokon az utakon most nem emberek járnak. félek, egyedül nem találom meg az arcom.

egy tükör és egy ablak. amíg a valamit kerestem, minden ablak volt. láttam a láthatárt. minden puha és sima volt, egy víz felülete, tavak. amikor rátaláltam a semmikre, melyek minden valami helyét kitöltik, minden tükör lett. nincs okom félni. minden ugyanaz. halottaiból támad. félek, falak. ezekből a fájdalmakból sem tudok falat rakni. a magamét sem kérik. a tányéron a fejed helyett salak. a zuhanyrózsa alatt arra gondolsz, egyszer már tiszta is lehetnél, de nem leszel soha. most más van. most füst és fekete van, felületek. most nincs van.

a kis dobozok, melyekbe magad foszlatod. minden gondolat mint hajszál feszül, majd ereszt. elszakítálnak, s magam szakadok el. ennyire fájnak? minden szavam helyére mások szavai jutnak. hol vagyok a földhöz? szőnyeget terítenek le, legyen mi alá söpörni maradékokod.

amíg magad és magam áldozod föl, hallgatom a csigákban a sivatagot. a locsolókannából homokot hintek a vízre. sár lesz, s ha megszárad is csak föld. a követ fölveszed, a göröngyöt visszadobod, cipődről is lerúgod. a hó is csak addig fehér, amíg belelépsz. nincs okom, lásd, lépni. meglep, hogy ti még jártok. tudom, egyik láb meg a másik. meg, hogy izomsorvadás is van, lehet. csak azért menni, bele ne haljunk a nembe. nem. a kis sziget sem mozog. mielőtt elküldik, még békésen alszik. víz nélkül is lehet inni.

fészeknyi por. elrohadás. az öreg állat is szép. a növény, a föld is szép. az ember nem föld. a föld sem ember. vannak ugyan sarak. ameddig él, addig alak. apróra hullja magát. nem neked mondom. nem téged veszek észre előbb. amíg az önmagot fel nem töröd, addig nem vagy.

kérdezhetném, hová marad. nem ide. oda, vagy messzebb. a kiindulópont keresése. mintha az egész utat csak azért járnánk végig, visszaérjünk a lelegejére. amikor már nem kell keresni. amikor visszaérkezünk. amikor felismerjük, ez az. amikor nem. tovább is lehet menni.

maradni. bútorok vannak itt, fából és fába. nem én vagyok itt, ez csak föld, föld vagy semmi, semmi vagy semmi, minden vagy. elég volna csak kilépni abból a bőrből, melybe szorítkozol. a bőrbe, köröm alá, szívbé, szájba harapó fekete köd. élve ölni magad meg. a földről fölkelnek, és úgy mennek tovább, mintha emberek volnának. mintha volnának emberek is. mintha volna még föld, melyen emberként, földként menni, gördülni lehet. szél nem jár, korszó nem jár, kút sincs, száj se. az emberek fiai így mennek. az asszonyok lányai másként. ott szél fúj és föld száll. össze fognak találkozni, vagy se. amíg mennek, mendegélnek, nem találják odakint semmit. semmit, amit majd maqokkal visznek. nem visznek maqokkal. a játék célja a játék elvesztése. minden kis követ, melyet

megmozgatunk, vissza kell tennünk pontosan oda, ahol találtuk. ahol találunk valamit, ott nem találunk semmit. a semmik pontos visszahelyezése önmagukba. önmagunk kihelyezése önmagunkból. az önmag külseje és belseje. az ember fiai és az asszony lányai addig sétálnak, sétálnak, amíg meg nem találják egymást. akkor megállapítják, nincs ugyanaz és nincs más. a zaj zaj. a zaj lárma. a lárma csönd. a csönd zaj. szél és föld keveréke? talán köd, talán füst. a vadállatok és a vademberek se vadak. a sáv, amelynél nem lépünk tovább.

2013. 12. 13. 13: 17: 43

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Hajós Eszter

Látó Szépirodalmi Folyóirat